

Arrest

nr. 70 762 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 27 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van het bevel van 29 augustus 2011 om het grondgebied te verlaten, beide beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 augustus 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 3 maart 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 april 2009.

Op 2 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 september 2010 nr. 48 560 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 23 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten –asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 30 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 24 januari 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt verworpen.

Op 3 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K., Z. (RR:62.06.06 679-97) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Macedonië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.01.2011, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-attaché evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Macedonië, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:

“Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. H. G. op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9ter vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Het risico in de zin van Art 9ter §1 kan bijgevolg niet bevestigd worden. Derhalve kan geen medisch bezwaar worden bevestigd tegen een terugkeer naar het land van herkomst of terugwijzing.”

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

(...).”

Op 29 augustus 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt? zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel op grond van de schending van artikelen 9 ter en volgende van de wet van 15 december 1980, van artikel 75 van het Koninklijk Besluit d.d. 8 oktober 1981, van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens;

Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 augustus 2011 tegen mijn verzoeker een beslissing van verwerping van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoeker op 29 augustus 2011 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoeker beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechten en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat he zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker;

2. Overwegende dat mijn verzoeker ook de toepassing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de mens, zowel als de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 meent op te roepen;

Dat er ten dien einde eraan herinnerd dient te worden dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens een breder toepassingsgebied biedt dan de Vluchtelingenconventie van 1951;

Dat de tegenpartij via de in het kader van huidige procedure bestreden akte alleen maar laat opmerken dat de medische attesten die door de verzoeker ter staving van zijn aanvraag neerlegde door de Heer H. G. opgesteld worden, die op 28 februari 2007 van de Orde der Geneesheren geschrapt werd;

Dat er eerst opgemerkt dient te worden dat mijn verzoeker geen schuld aan dit feit heeft;

Dat er ook opgemerkt dient te worden dat de tegenpartij zelf een beslissing van ontvankelijkheid nam betreffende de aanvraag van machtiging tot verblijf van de verzoeker, terwijl die uitsluitend gegrond werd op medische attesten die door de heer G. opgesteld werden, en dit na de datum van de schrapping van deze arts van de Orde der Geneesheren (stuk 1);

Dar het dus in casu overduidelijk is dat de fout die door de verzoeker gepleegd werd onoverwinnelijk is en tegen hem niet ingeroepen kan worden;

Dat de tegenpartij de verzoeker op zijn vergissing betreffende de persoon had kunnen wijzen en zelfs hem vragen en nieuw door een andere specialist opgesteld medisch attest neer te leggen;

Dat de tegenpartij integendeel meer dan 8 maanden wachtte om de verzoeker een beslissing van verwerping op die enige grond te betekenen;
Dat de tegenpartij haar beslissing baseert op een medisch advies van haar raadgevende arts, van wie de hoedanigheid van specialist niet vermeld wordt;
Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt;
Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker;
Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Subsidiair merkt de verwerende partij op dat verzoekers beschouwingen niet pertinent zijn. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 30 november 2010 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf en dat deze op 24 januari 2011 ontvankelijk werd verklaard. Op 28 juli 2011 werd door de ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat het enige medisch attest van verzoeker was opgesteld door H.G. die op 28 februari 2007 levenslang werd geschorst door de Orde der Geneesheren, en dat het risico in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet niet bevestigd kon worden en dat er geen medisch bezwaar was tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Op basis van deze vaststelling mocht de gemachtigde oordelen dat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kon worden bevestigd, waardoor in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de aanvraag ongegrond dient te worden verklaard.

De verwerende partij meent dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij meent dat hem moest worden gevraagd om een nieuw attest voor te leggen. Het komt aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken bij zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet worden verwacht dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te interpellieren. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt overwogen dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde steunt op het oordeel van de ambtenaar-geneesheer die bij de beoordeling van de medische problematiek van verzoeker heeft beslist geen rekening te houden met attesten die niet uitgaan van een arts en die niet als medisch attest kunnen worden beschouwd. De verwerende partij meent dat, aangezien verzoeker geen ander medisch attest naar voor bracht, de ambtenaar-geneesheer terecht mocht oordelen dat er geen medisch bezwaar was tegen een terugkeer naar het land van herkomst en dat om die reden de gemachtigde de aanvraag ongegrond mocht verklaren.

De verwerende partij laat nog gelden dat de gemachtigde bij het nemen van de ontvankelijkheidsbeslissing van 24 januari 2011 er vanuit mocht gaan en erop mocht vertrouwen dat de opsteller van het “medisch getuigschrift” de vereiste hoedanigheid heeft die hij voorhoudt te hebben, en niet kon vermoeden dat H.G. sinds 28 februari 2007 levenslang geschorst is voor de uitoefening van de geneeskunde. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid kon de gemachtigde geen rekening houden met de mogelijkheid dat de opsteller geen arts kon zijn.

Indien verzoeker meent dat hem geen schuld treft voor het gebruik van een attest dat werd opgesteld door een vermeende arts die reeds enkele jaren was geschorst en dat hij hierdoor schade heeft geleden, meent de verwerende partij dat verzoeker zich moet richten tot de heer H.G.

De verwerende partij meent dat verzoeker geen schending aantoonst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat het risico in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet niet kan worden bevestigd omdat het enige medisch attest dat verzoeker voorlegde, werd opgesteld door een persoon die levenslang geschorst is door de Orde der Geneesheren. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker zet uiteen dat hem geen schuld treft en dat hij niet wist niet dat H.G. geschorst was door de Orde der Geneesheren, dat zijn aanvraag toch ontvankelijk werd verklaard op een ogenblik dat H.G. al geschorst was door de Orde der Geneesheren, dat de verwerende partij hem had kunnen vragen om medische attesten opgesteld door een andere persoon voor te leggen, dat er acht maanden gewacht werd vooraleer een beslissing ten gronde te nemen, dat de hoedanigheid van specialist van de raadgevende arts niet vermeld wordt.

3.3.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt sinds 10 januari 2011 als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

3.3.4. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer, na een onderzoek van het medisch attest dat door verzoeker bij zijn aanvraag werd gevoegd om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, tot de vaststelling kwam dat dit attest werd opgesteld door een persoon die op 28 februari 2007 door de Provinciale Raad van de Orde der Geneesheren levenslang geschorst werd, aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij hiervan op 23 juni 2011 schriftelijk op de hoogte werd gebracht.

De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat het door verzoeker aangebrachte attest dan ook niet toeliet te oordelen dat er enig medisch bezwaar bestond tegen zijn terugkeer naar het land van

herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besloot op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat niet blijkt dat verzoeker die voorhiel medische problemen te hebben, lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Het motief van de bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding.

Het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat een attest dat werd opgesteld door een persoon die de geneeskunde niet meer mag uitoefenen, de bewering van verzoeker dat hij lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan onderbouwen en derhalve, daar er geen andere bewijsstukken werden aangebracht, te besluiten dat niet blijkt dat verzoeker overeenkomstig voormelde wetsbepaling een verblijfsmachtiging dient toegekend te worden.

Het gegeven dat de verwerende partij het door verzoeker aangebrachte attest van H. G. in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek van de aanvraag heeft aanvaard als een standaard medisch getuigschrift, toont enkel aan dat de verwerende partij misleid werd. Dit verhindert echter niet dat de verwerende partij bij de beoordeling ten gronde van deze aanvraag, alsnog weigert de inhoud van dit attest –dat na onderzoek ten gronde blijkt geen medisch attest te zijn- te betrekken bij de beslissing. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet verhindert niet dat de verwerende partij, nadat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaart, alsnog een verder onderzoek doorvoert inzake de bevoegdheid van de persoon die bepaalde overtuigingsstukken heeft opgesteld. Voormelde wetsbepaling belet ook niet dat de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat een getuigschrift dat ter onderbouwing van de machtiging tot verblijf werd aangebracht, werd opgesteld door een persoon die niet langer voorkomt op de lijst van de Orde der Geneesheren, weigert om de inhoud van deze stukken bij haar besluitvorming te betrekken. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij pas bij brief van 23 juni 2011 van deze schorsing op de hoogte gebracht werd en er zijn geen indicaties dat zij reeds vroeger kennis kon hebben van dit feit.

Wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, moet het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – niet op de hoogte stellen of moet hij hem niet uitnodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat verzoeker indien hij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, hij deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kan houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken.

Verzoeker heeft er geen belang bij aan te voeren dat er meer dan acht maanden gewacht werd om een beslissing ten gronde te nemen, omdat hij gedurende deze periode kon genieten van een tijdelijk verblijfsrecht.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Hieruit blijkt niet dat een geneesheer-specialist zijn advies moet geven, maar wel een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. De opmerking van verzoeker dat de hoedanigheid van specialist van de arts in kwestie niet wordt vermeld, vindt geen grondslag in de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en kan niet worden aangenomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* sprake is van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.6. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker beperkt zich in het middel tot de bewering dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, zonder verdere verduidelijking. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET